

ΕΤΟΣ ΙΣΤ΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΙΟΥΛΙΟΣ 1883.

ΑΡΙΘ. 187.

Συνδρ. έτης. έν 'Ελλάδι Φρ. 1.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Είς ούδένα, πλην τών τακτικών
άνταποκριτών, στέλλεται «ή 'Εφημερίς
τών Παίδων» άνευ προπληρωμής.

» » » 'Εξωτερικῇ » 2.

'Εν όδῳ Αιόλου άριθ. 39.

ΑΝΕΜΩΝΗ ἢ ΑΝΕΜΟΛΟΥΔΟΥΔΟ.

Τὴν όνομασίαν ταύτην φέρει οίκογένεια άνθέων πολὺ μεγάλη· 60 περίπου εἶδη τοῦ φυτοῦ τούτου καλλιεργοῦνται, φύονται δὲ αὐτοφυῶς εἰς τοὺς άγροὺς διάφορα ἄλλα. Όλα δὲ διακρίνονται πολὺ ἢ ὀλίγον διὰ τὴν ώραίό-τητα τῶν άνθέων των.

Τὸ χρώμα τῶν άνθέων τῆς άνεμώνης ποι-κίλει μεταξὺ τοῦ λευκοῦ, κιτρίνου, κυανοῦ, ἐρυθρολευκοῦ, πορφυροῦ, ἐρυθροῦ βαδωτοῦ κλ. ἀναφαίνονται δ' αἱ άνεμώναι κατὰ πρῶτον τὸν 'Ιανουάριον έν 'Αθήναις καὶ ἐξακολου-θοῦν μέχρι τοῦ 'Απριλίου, αἱ κάλλισται δ-μως φύονται τὸν Μάρτιον, όπότε οἱ άγροὶ παρουσιάζουν ἀληθῶς ώραϊαν όψιν.

Ἡ μεταφύτευσις καὶ ὁ πολλαπλασιασμός αὐτῶν γίνεται διὰ τῶν βολβῶν, οἱ όποιοὶ σχηματίζονται, ὡς αἱ πατάται, εἰς τὴν ρί-ζαν ἐκάστου φυτοῦ.

Ἀνεμώνη.

•Ἡ Μελέτη, ὡς τὴν όνομάζει ὁ άγιος Παῦλος, παρεδόθη εἰς τοὺς Ἀγγλους τὴν 5 Σεπτεμβρίου 1800. Όταν ὁ Ναπολέων δύο ἔτη πρὸ τούτου μετέβαινεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, οἱ ἱππότες τῆς Μελέτης ἐσυνθηκολόγησαν μετ' αὐτοῦ, οὐδόλως ἀντισταθέν-τες κατ' αὐτοῦ. Ὁ Νέλσων μετὰ ταῦτα ἐπολιόρχησε τὴν Με-λίτην, καθ' ὃν χρόνον ὁ Ναπολέων εὗρίσκει-το εἰς τὴν Αἴγυπτον, οἱ δὲ περίφημοι ἱππό-ται παρέχώρησαν αὐτὴν πάλιν εἰς αὐτόν καὶ ἔκτοτε ἔμεινεν ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῶν Ἀγ-γλων.

— Τὰ ἱερογλυφικὰ βεβαιοῦται ὅτι ἐφευ-ρέθησαν 2,112 ἔτη πρὸ Χριστοῦ.

— Διὰ τῆς εὐζωίας έν' Αγγλίᾳ ἤδη ἡ μα-κροβιότης ἔχει οὕτω: Μεταξὺ τῶν άνδρῶν 70 τοῖς ἑκατὸν καὶ μεταξὺ τῶν γυναικῶν 65 τοῖς ἑκατὸν ζοῦν ἀπὸ 20—60 ἐτῶν.

ΡΟΔΟΝ ΚΑΙ ΧΡΥΣΑΛΛΙΣ.

Τῇ βασιλίδι τῶν άνθέων
Λαλεῖ τὸ ἄνθος τὸ ώραϊον,
'Αλαζόν

Καὶ εἶπον,
Τὴν δρόσον του τὴν πλήρη μύρων
'Εκμυζῶν.

«Οὐτε πτηγόν, οὐτ' ἄνθος εἶσαι,
«Καὶ μάτην, φίλη μου, καλεῖσαι
«Βασίλις
«Ἀνθέων.

«Ἄφες τὸν μέγαν τυφὸν πλέον,
«Χρυσάλλις!

«Μύρων ἀμφέβιον καὶ πτίλων

«Τὰ πέταλλά μου ἐρωτόλον

«Πῶς φιλεῖς·

«Ω! φύγε,

«Καὶ τὴν πορφύραν μου μὴ τίγῃς

«Σὺ, κηλὶς.

«Φιλεῖς τὸν βασιλέα Ῥόδον;

«Σὺ ἔντομόν τι τῶν τριτῶν,

«Ὅχληρόν

«Καὶ στείρον

«Τῶν ἀρωμάτων μου καὶ μύρων!

«Πενιχρόν!

«Τί ἄλλο εἶσαι; σκώληξ πρῶγην,

«Ἐρπων ἐκεῖ παρὰ τὴν χλόην.

«Πλὴν ἐγώ!

«Ἰδέ με!

«Τί λείπει ἀπ' ἐμέ; εἰπέ με,

Καὶ . . . σιγῶ.»—

Λαλεῖ τὸ ἄνθος τὸ πτερόεν:

—«Ἐχεις πολλὰς, ἄνθος μυρόεν,

«Ἀρετάς·

«Πλὴν μίαν

«Δὲν ἔχεις — τὴν ἐλευθερίαν!

«Δὲν πετᾷς!»

Εἶπε· καὶ κόρη τις ἐφάνη·

Τὴν Χρυσάλλιδά δὲν τὴν φθάνει.

Πτερωτὴ

Ἐσώθη!

«Ἐν Ῥόδον ἡ μικρὰ ἐπόθει·

Τὸ κρατεῖ!

Γ. Στρατουδάκης.